

[Orla-Jensen.]

Lovforslag, der blev vedtaget, betyder jo en lille Lettelse for ganske enkelte særlig nødstedte Skatteborgere, men selv den højtærede Finansminister regner ikke denne lille Skattelettelse for nogen rationel Løsning af Skattespørgsmaalet. Og der er vel ingen, der ved, om det overhovedet vil blive muligt at opretholde denne Skattelettelse. Hvis vi skal løse Landmandsbankspørgsmaalet, kan det blive nødvendigt at paalægge nye Skatter; selv om man foreløbig løser dette Spørgsmaal ved et Statslaan, saa ved dog enhver, at et saadant Statslaan til syvende og sidst kun kan blive forrentet og amortiseret igennem Skatter. Den Nedsættelse af de direkte Skatter, der frem for noget andet er en Betingelse for at bringe Priseniveauet i Overensstemmelse med Pari-Kronen, kan under de nuværende Forhold umuligt opnaas, uden at der sker en tilsvarende Forhøjelse af de indirekte Skatter, og det er den lempeligste Vej at foretage dette paa, som vi i Dag skal drøfte.

De foreliggende Lovforslag viser en Skattekilde af et Omfang, der er større, end de fleste egentlig tænker paa, og en Skattekilde, som man — i Modsætning til alle andre Skatteklider — kan øse af, uden at det skader nogen; tværtimod, jo mere man bruger den, til desto større Gavn er det for Befolkningens Sundhed og vor Handelsbalance, idet de Nydelsesmidler, her er Tale om, med Undtagelse af Sukker alle kommer fra Udlandet. Min ærede Medforslagsstiller, det ærede Medlem Hr. Holstein, og jeg har imidlertid ingenlunde tænkt ved denne Lejlighed at gaa saa vidt, som man burde, hvis man vilde drive Hygiejne- eller Moralpolitik paa samme Maade, som det gøres overfor Spiritus. Naar saa mange Læger og deriblandt netop Hjertespecialister paastaar, at Halvdelen af alle Hjertesygdomme skyldes overdreven Tobaksnydelse, og naar Tobakken tilmed forpøster Luften i Forsamlingslokaler og — hvad der er meget værre — i smaa Hjem i de Rum, hvor Børnene skal sove, kunde det vel være berettiget at drive en vis Hygiejnepolitik overfor Tobakken, der tilmed er det, man bedst kan undvære og derfor bedst spare paa, hvis man er nødt til at spare. Ogsaa Kaffe er en Hjertegift, om end i langt ringere Grad end Tobak, og endelig ødelægger overdreven Nydelse af Sukkervarer imellem Maaltiderne for Børnernes Vedkommende Appetitten, og for voksnes Vedkommende feder det mere end heldigt er. En Indskrænkning af Forbruget af disse Nydelsesmidler gennem denne Beskatning

kan derfor ingenlunde kalde udemokratisk, idet den yder den bedste Valuta, nemlig forøget Sundhed og Arbejdskraft til dem, som den tvinger til Maadehold. Desværre tror jeg ikke, at det store Maadehold, som vi Forslagsstillere har vist ved denne Lejlighed, vil føre til nogen Indskrænkning af Forbruget.

Hovedhjørnesteinen i vore Lovforslag er jo en Forhøjelse af Tolden paa Kaffe, der kommer til at svare til 1 Ø. pr. Kop, og som Konsekvens heraf er vi blevet nødt til at lægge en tilsvarende Forhøjelse paa Kaffesurrogater og Te, hvorved Statskassen kan indtjene 21 Mill. Kr., uden at et eneste Menneske lider derunder. Skulde det føre til, at Børnene fik lidt mindre Kaffe, lidt mindre stærk Kaffe maaske, f. Eks. derved, at de fik lidt Mælk i Kaffen, vilde det kun være gavnligt. Ved at fordoble den nuværende Afgift paa Sukker vil man let og smertefrit indvinde 8½ Mill. Kr., og da intet andet Land bruger saa meget Sukker pr. Individ som Danmark, saa kunde der vel være Grund til, naar vi skal spare — og det skal vi jo —, at spare netop paa dette Sted. Lige saa let og smertefrit kan man indvinde 6½ Mill. Kr. paa Chokolade og Sukkervarer blot ved at forhøje den nuværende Afgift fra 25 til 40 pCt.; en Forhøjelse, der kan kompenseres ved en mindre Detailhandleravance; Detailhandleravancen skal saa sættes ned fra 50 pCt. til 33⅓ pCt., saa Konsumenterne behøver ikke at lide derunder. Skulde Chokoladeforbruget, hvis disse Lovforslag bliver vedtaget, gaa ned, foreslaar vi som Kompensation for Chokoladefabrikkanterne at forhøje Tolden paa udenlandsk Kakaopulver, Chokolade og Bonbons fra 22 eller 24 Ø. til 50 Ø. Vi har haft under Overvejelse, om man ikke kunde komme bort fra den nuværende indviklede Chokoladebeskatning og i Stedet blot lægge en klækkelig Told paa Kakaobønner, der nu kun fortoldes med 6 Ø. pr. kg, men en nærmere Overvejelse af dette Forhold har vist, at det neppé vilde være heldigt, idet Kakaomassen jo er den værdifuldeste Bestanddel af Chokolade, og da det i Forvejen er den dyreste, vilde Chokoladen utvivlsomt blive daarligere, hvis vi lagde hele Skatten derpaa. Vi har tværtimod for at sikre Konsumenterne en god Chokolade foreslaaet, at alle Pakker med Chokolade skal være mærket med Pris, Vægt og Indhold af Kakaomasse. Det er en Ordning, som mange Chokoladefabrikkanter i Tyskland har gennemført ad Frivillighedens Vej.

Ogsaa for Tobaksbeskatningens Vedkommende har vi søgt at finde en simplere